Üks teise järrel said nad töetundmist. Körtsmik, enne kawwal eksitaja kurja pole, olli nüüd nisamma tulliseks ja wagguraks saatjaks hea pole sanud. Wina müma assemel olli ta mu kaubapodi assutand. Hakkul olli temmal palju teutajaid ja pilkajaid, agga ta ei jätnud palwet egga walwamist ja peagi läks ta assi nönda, kui Josepist seisab üllespandud: „Mis ta teggi, sedda laskis Issand hästi korda miüna.“ Kauba ostjad — lähhidalt ja kaugelt — siggisid pääw päwalt jure, sest et kaup ning kaupmees selged ja mööt hea olli.

Kord piddas ta omma ellumuutmise mällestuspäwa. Täie laua ümber istusid köik temma endised tuttawad, kes nüüd ka köik armsamad söbrad ollid ja Kasik istus omma Annaga üllemal laua otsas perrerahwa körwas ja nende lapsed al otsas laua ümber. Wöraste löbbus könne ning lahke näggu ollid tunnistajad sest heast ellu-loost ja süddame rahhust, mis nüüd iggaüks ommas majas ja süddames tundis ollewad. Köige röömsam teistest olli perremees issi. Temma ollemine olli ülleüldse uus ja armastuse wäärt, nönda et iggaühhe südda ta pole hoidis.

Löppetuseks olgu weel ööldud: Uus kaupmees auustas ning armastas omma naest, kes allanduse ja ussujulgusega tedda olli meleparrandamise pole juhhatanud; ta kandis tedda otsego kätte peal, kust ta söbradki wagga ellu tähte said.

Kui ta tisleriga koos olli ja tulli ette et omma naesi piddid kiitma, siis olli neil ikka Salomoni sönnad suus: „Kes wagga wahwa naese leiab, se on palju ennam sanud kui kallid pärlid!“ —

Eesti-ma rahwa Kalender 1871, lk. 34